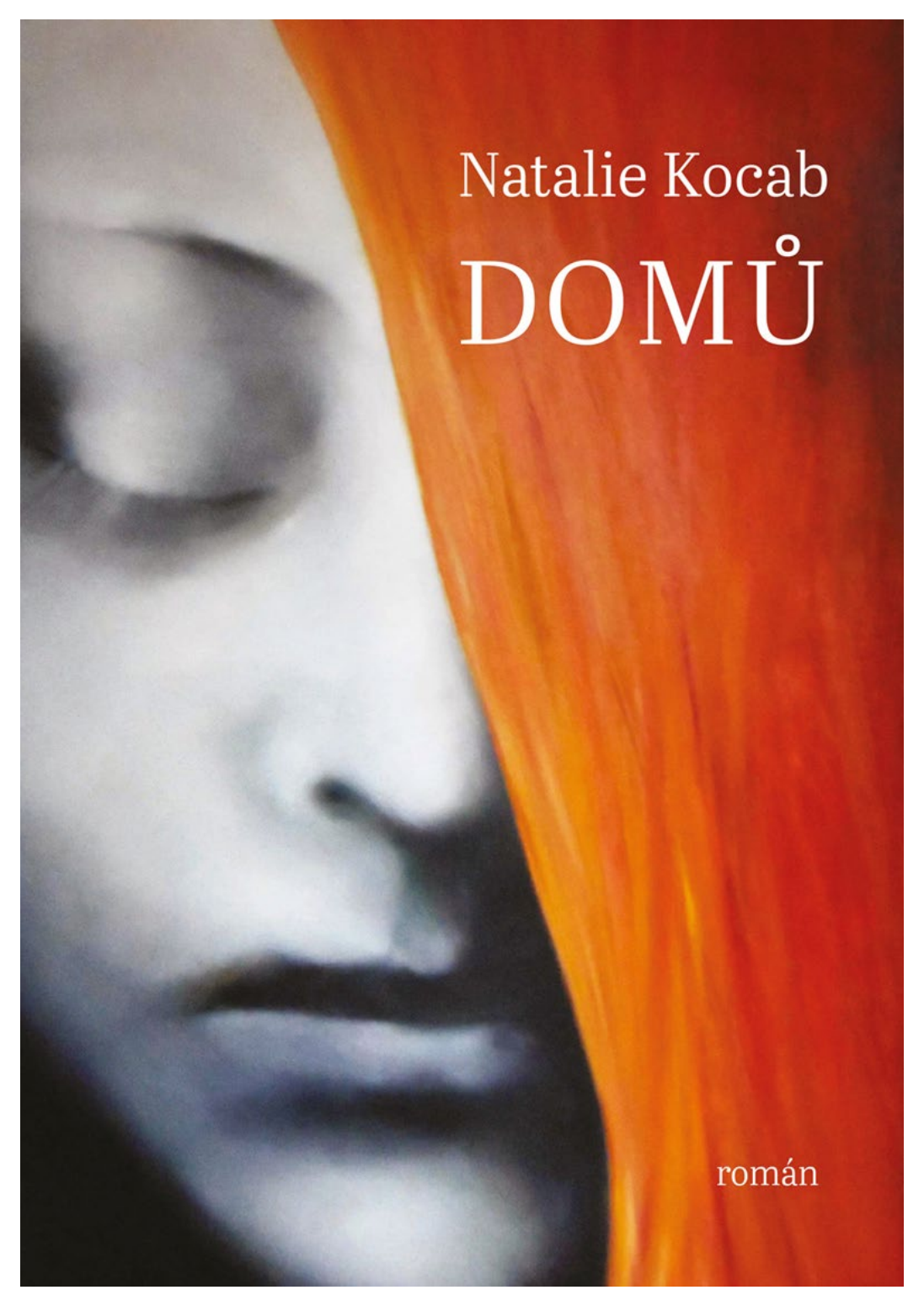

Natalie Kocáb

DOMŮ

román

Domů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Natalie Kocáb
Domů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stála u výtahu. V odrazu lesklých dveří pozorovala svou tvář. Vypadala jako vždy. Unavená, oteklá, ošklivá. Bez make-upu. Oční stíny si dala naposled minulý měsíc, když šli do divadla.

Od té doby ne. Dnes nemá ani podkladovou bázi. Sotva si vyčistila zuby, nebyla roky u zubaře, možná bude mít i kazy.

Svůj první kaz. Je načase, je jí třicet.

Připadala si stará. Někde četla, že ve třiceti jsou ženy nejkrásnější. Jsou hotové, syrové a moudré. Když si koukala do očí, viděla, že nic z toho se jí netýká. Prohrála. Řízla do života a bude jizva.

Je to zvláštní. Prohru neměla v DNA. Respektive tomu odmala věřila. Že vyhraje. Že jednou získá to, co si zaslouží.

Respekt.

ZIMA

Ten den

Den začal špatně. Pro Lindu Urbanovou.

Ráno hodila děti do školy a přišla pozdě na ORL. Chtěla si nechat zkontrolovat sluch, jelikož se jí delší dobu zdálo, že se zhoršil. Měla k tomu predispozice, roky byla sledovaná a roky ne. Nyní byl nevyšší čas vrátit se do ordinace a ověřit či vyvrátit své podezření.

Přišla pozdě a musela si domluvit nový termín.

Cestou z polikliniky plánovala zastavit se v knihovně. Psala novou hru a chtělo to trochu studia. Věděla, že se nebude moct soustředit, s tím měla poslední rok problém, ale musela to zkusit. Potíž byla v tom, že dostala hlad. Zamířila tedy do nejbližší italské restaurace a dala si Caesar salát a skleničku chardonnay. Měla vyzvednout kluky až v půl druhé a odvést je do Biskupské na kroužek kreslení od čtyř. Teď bylo jedenáct. Mohla si dát i druhou skleničku a také dala. Teoreticky by nenadýchala, kdyby se později něco stalo. Prakticky se jí to nikdy nestalo. Vsadila na pravděpodobnost a s úlevou se zabořila do křesla. Vytáhla mobil a projížděla Facebook. Jednou za čas si dopřála guilty pleasure a podívala se na profil svého bývalého spolužáka Adama. Měl první dítě s perfektně vypadající hubenou právničkou Anetou a to dítě bylo zas o měsíc starší. Víckrát než jednou za měsíc se to udělat neodvážila. Simon jí brávil telefon a kontroloval historii prohlížení. Nejen to, ale na té se nejvíc nacytávala. Zapomínala ji mazat. Hovory, SMS, messengery, whatsappy a podobné mazala automaticky, i když mluvila moc dlouho s mámou nebo Terezou, protože ani jednu neměl Simon moc rád. Ovšem historii prohlížení vysvětlovala těžko. Promazávat se ji naučila až poslední rok.

„Lino?“

Volala Tereza.

„Ahoj!“

Odpověděla Linda, když zvedla telefon. Vždycky ji štválo, že jméno Linda nemá moc odvozenin, zkrácenin. Lindí, Linuška, Liana, Lia... většina lidí jí říkala Lindo, bylo to tvrdé jméno. Máma jí ho dala, protože je sexy a Linda je žena, která musí být sexy. Což se v případě Lindy

nepotvrdilo, minimálně poslední roky to neplatilo. To jí ráda naznačovala právě i máma. Ale „Lina“... „Lino“ jí říkala jenom jedna osoba. Tereza. Její nejstarší a nejbližší kamarádka.

„Co děláš?“

„Jsem na obědě.“

„Sama?“

„Jo. Přemýšlím o té nové hře.“

„Už ji píšeš?“

„Jsem ve fázi přípravy.“

„A jde to?“

Těžko říct. Měla potíže s úsudkem. Poslední dobou se jí zdálo, že má špatný odhad. Blbě posuzovala hovory, lidi, situace a konsekvence. Jako by se nic, co se kolem ní dělo, nevešlo do schématu jejího uvažování. Byla mimo. Nejhorší je, že už si ani nebyla jistá psaním. Nejistota, která pro ni byla novinkou.

„Myslím, že jo.“

„Určitě to bude skvělý.“

„Proč? Nečetlas to.“

„Protože to vím.“

„Taky něco zkazím.“

Linda se tiše rozčilovala, nesnášela prázdné věty jako „bude to dobré“, „to zvládneš“, „to se vyřeší“. Ještě chvilku a obořila by se na Terezu.

„Ale psaní ne.“

Jediná Tereza tyto věty myslí upřímně. I kdyby nebesa padala, hru Linda odevzdá dobrou. I kdyby u toho měla vykrváct.

Po krátkém hovoru položila telefon a napila se. Tereza bude brzy pryč. Po deseti letech vztahu se svou první láskou jednoho dne prakticky bez důvodu práskla do bot a odstěhovala se k mámě. Odešla z výrobní produkce největší soukromé televize a rozhodla se stát spisovatelkou. To byla oficiální verze. Po dvou skleničkách vína se člověk většinou dozvěděl tu skutečnou. Že se Tereza zamilovala do italského univerzitního profesora filmové vědy Lea Schillera a na jeho popud se vrhla nejen na psaní, ale i do života v Římě. Jeho postavení umožňovalo pustit z hlavy civilní zaměstnání a pokusit se najít své nové umělecké já. Když se Lindy ptala na názor, nikdy z ní nevypáčila nic kloudného. Linda byla umělcem od narození, nic jiného ji nebavilo ani neživilo. Nevěřila, že

se jím někdo může stát po třiceti letech, skutečný umělec jím nemohl nebýt okamžitě. Jistě, spousta známých spisovatelů debutovala kolem třiceti let. Ale předtím popsali stovky, neli tisíce papírů. U Terezy si nikdy ničeho podobného nevšimla. Nevybavila si jedinou povídku, báseň, prostě nic. Ani si nebyla jistá její sečtělostí.

Žárlím? Zní to, jako bych žárlila...

Občas se přistihla, jak závidí lidem počáteční úspěchy. Možná se bála, že jiní budou úspěšnější. Lepší a rychlejší. A možná jí jen bylo líto ztraceného entuziasmu. Určité formy kreativního zamilování do vlastní invence.

Ztratila jsem i to.

Linda dorazila do městské knihovny o hodinu později. Byla otrávená, bála se, že nezvládne tak náročný úkol. Napsat historickou love story. Co ví o historii?

„Co ty víš o historii, prosímte?“ uhodil na ni Simon. Nebyla to otázka.

„To si zjistím. Budu chodit do knihovny.“

„Hlavně se starej o kluky.“

Neříkala mu, kdy tam chodí. O to víc ji to rozčilovalo. Všude samej šprt a student. Kdykoliv do něčeho vrazila, tvářili se, jako by je snad píchla do oka. Pitomá škola, no a co? Taky ji má za sebou. Sice nešlo o nijak výtečné studium, ale magistra má. A netvářila se u toho jako brambora. Čím tišší prostředí v knihovně bylo, tím hlasitější si připadala, a bohužel to většinou byla i pravda. Byla nemotorná, po dvou skleničkách bezesporu, navíc všude něco čouhalo a čekalo, až to člověk sejme.

„Ježíš, pozór!“

Zrovna takhle studentka byla nejhorší. Bezchybná pleť, husté mahagonové vlasy, vkusný nosík a roztomilý srdíčkový obličej. Kráva od pohledu. Jedna z Lindiných tašek shodila kupu knih ležících na stole před ní a ty spadly na nabíječku vedoucí do nejnovějšího MacBook Air této dobrosrdečnice z práv nebo psychologie. Kdyby ten MacBook skutečně spadl, asi by jí ho hodila na hlavu. A asi by to nebyla žádná sranda.

„Moc se omlouvám, nezlobte se. Nevšimla jsem si.“

„Tak si laskavě všimněte, málem mi spadnul comp.“

„To by bylo skutečně strašné...“

Linda to řekla v afektu, slečně nicméně došla negativní konotace. Studentka už měla na jazyku, že si na něj šetřila několik měsíců, protože máma jí ho nemůže koupit a táta je mrtvej, ale nechala to plavat.

*Nějaká paní si sem přišla číst romány a není schopná pořádit si ani
pěknou tašku na krámy, co má v igelitkách.
Takhle nikdy nebudu vypadat...*

pomyslela si a vrátila se k práci na sociologickém průzkumu.

Takhle jsem taky kdysi vypadala...

pomyslela si Linda a vrátila se k plánu projít alejí pomstychtivých knih a zákeřných studentů bez dalšího incidentu.

Seděla nad knihou půl hodiny. „Dějiny každodennosti – středověk“. Kolik toho denně vypili? Vody? Vína? Piva? Jak často chodili do výčepu? Jaké používali koření a o čem snila taková patnáctiletá holka? Měla sny? Nebo se za hranice sociálního statusu nedostala ani ve snech? Po- vídali si o sexu? A co o manželství? Můžu psát o středověku a nevědět tyto věci? Jak vypadala konverzace muže a ženy v 15. století? V jakém stavu byla vůbec latentní psychologie? V rámci příběhů se vždy dá vymyslet dialog. Kde nestačí slova, nastupuje bohatá imaginace recipienta umění. Dokázala by uhrát znalosti doby a prostředí. Ale ne psychologii. Pokud se hlavní postavy potkají v 15. století... Jak by asi vypadala jejich konverzace na téma „poslední dobou se stále hádáme“?

Nezvládnou to.

Z knihovny odcházela s pěti knihami. Ke středověku přibrala navíc novověk, romantismus a Řím. Došla k autu a hodila je do kufru. Musela ještě do Lidlu. Začne-li váš den blbě, není americkými vědci doporučováno chodit do Lidlu. Do Lidlu by obecně měli chodit lidé s dobrou náladou a pozitivním náhledem na život. Může se totiž stát, že narazíte na dědu s pokročilou Parkinsonovou chorobou, a když se vám ani napotřebí nepodaří odhadnout směr pohybu jeho nákupního vozíku, hrozí, že začne trapně vriskat na celý Lidl, jak to umějí jen kauflandští důchodci.

„Neumíš chodit rovně, ty náno jedna?! Uhni!“

Nakonec se dědek přímo opřel do vozíku a najel do Lindy tak, že zavrávala.

„Stejně brzo chcípneš...“ zasyčela a mlčky mu ustoupila. Jaký život asi vedla taková osoba? Bývalý komunista? Estébák? Vyléčený alkoholik? Dobře mu tak, pomyslela si a hodila červenou řepu do vozíku.

U kasy to vyšlo jen tak tak, měla 763 korun na účtu. Nákup stál 750. Byla eso, co se týkalo počítání marže. Jediná obava byla, aby během dne například neodešla nějaká platba, o které nevěděla, a pak by se cítila trapně. Vysvětlovat, že nemá jinou kartu a manžel nemůže přijet. Simon by nepřijel, řekl by, že si má hlídat finance, a nechal by ji v tom. Máma nemá auto a pořád něco dělá. Linda musí dopsat „Adama a Emu“. Koupí si alespoň nějaké oblečení, aspoň trochu. Klukům skříň a tisíc si nechá na knihy. Simon byl naštvaný, že nemá zaměstnání. Prý ji nebude živit, musí si najít flek a platit. Umění ať si dělá, až zbohatne.

Až zbohatne.

„Máte tu nezaplacenou fakturu.“ Kluky vyzvedla ze školy a společně se vydali k Biskupské, kde měli kurz malování. Na chodbě ZUŠ je odchytlá vyučující Doušová s přísným pohledem v brýlích. Mluvila hlasitě a výhrůžně.

„Nezlobte se, já zapomněla,“ zašeptala Linda. Automatická obranná pozice.

„Pokud nezaplatíte do středy, nemůžou kluci bohužel pokračovat.“

„Vždyť jsem ti ty prachy dával!“ slyšela ho v duchu křičet.

„Ale já musela zaplatit nějaký poplatky v družině,“ odpověděla by.

„Proč jsi je nezaplatila předtím?“

„Zapomněla jsem na to.“

„A co ten zbytek peněz? Dal jsem ti dva tisíce!“

„Nakoupila jsem jídlo.“

„Abyš zase žrala. Pořád nakupuješ jídlo. Mělas zaplatit kroužek, a ne žrát.“

Ty peníze jí nedá. Bude si muset půjčit. I kdyby jí dva dny nato koupil kabát za čtyři litry, tyhle peníze už jí nedá. Musí se totiž naučit lekcí. Platit kroužky, i kdyby na chleba nebylo. Neřekne mu o tom. Řekne

mámě, a kdyby ta jí nechtěla dát, prostě jí vezme prachy z peněženky. Stejně věděla, kde si schovává rezervy.

„Zaplatím, zítra to budete mít na účtu. Vložím to přímo na účet v bance.“

Bude ji to stát dvě cesty. Tahle finanční nevěra. K mámě a do banky. A jednu z každodenních lží.

„Proč jsi nezaplatila? Já to tam mám rád,“ zeptal se o sedm minut později mladší Daniel. Právě procházeli chodbou ZUŠ a mířili k učebně.

„Já vím, lásko, máma prostě zapomněla. Hned zítra to napravím.“

„Ty vždycky platíš pozdě.“

David byl starší a údernější. Také měl kroužek rád, ale místo aby jí domluvil a napomenul, udeřil. To jeho „TY“. Znělo jako tisíc jehel. Jako Simon. Naštvala ho.

„Až budu zas chodit do práce, budu všechno platit včas.“

„A kdy půjdeš do práce?“ pokračoval David.

„Brzo.“

Brzo si najde práci a bude vydělávat vlastní peníze. A platit za své chyby svými penězi.

Kluci byli na kurzu kreslení a Lindě zbyla hodina a půl. Sedla si do nejbližší kavárny, objednala poslední víno, stejně by nadýchala, kdyby ji zastavili policisté, a ponořila se do knih. Cítila klid. Jenže...

Byl to špatný den.

Zpátky jeli Modrým andělem. Linda se zmohla na krátké vysvětlení, že psala, dala si jednu dvojku a raději volá Anděly, protože nechce nic riskovat. A v půli hektického přemýšlení, jak doma vysvětlí tento prapodivný příjezd za poslední peníze, co uvaří, jak vyřeší pozdní platbu a hru, o které ví, že neví, jak napsat... se vyděsila. Z boku to do nich málem napálila oktávka. Řidič se zalekl a strhnul volant doleva, čímž málem způsobil nehodu. Naštěstí protijedoucí auto zareagovalo včas a zastavilo.

„Jste v pořádku?!“ zakřičela Linda do zadních sedadel a dvakrát přitom umřela. Dvojčata na ni tiše koukala. Viděla se v jejich očích. Viděla tam i Simona. Simona...

Pro následujících deset minut přešla do automatického módu.

„Viděla jsem černě. Vlastně jsem neviděla vůbec,“ popisovala okamžik Tereze později do telefonu.

V praxi to vypadalo takto: Linda si mnula ruce a po pár vteřinách odemkla dveře a vystoupila z auta. Obešla ho, otevřela kufr a vyndala jednu ze dvou baseballových pálek, které kluci nosili na tréninky baseballu do trojského klubu Sabat. Periferním okem viděla řidiče oktávky, jak nadává a agresivně gestikuluje rukama. Chtěl ujet, ale situace na křižovatce mu to nedovolovala. Viděla i kolemjdoucí, kteří zastavili, aby do sebe nasáli drama všedního dne. Viděla svého řidiče, jak napůl vystupuje z auta a něco jí říká. Viděla, jak si zase sedá zpátky, když uviděl pohled v jejích očích. Viděla řidiče protijedoucího auta, který jí chtěl jít naproti, a jak naproti nešel, jen co pochopil, k čemu se chystá. Viděla slova, která na ni křičí, a viděla sebe, jak je křičí na řidiče oktávky, ale neslyšela. Neslyšela se.

Neslyšela nic.

A neslyšela ani rány, které vydávala baseballová pálka, když ji tupě nořila do kapoty, do skel a zrcátek oktávky. Neslyšela hysterickou reakci řidiče zasypaného sklem.

Jak mordovala auto celou vahou těla a zoufalství... Jak ho mačkala agresí a nenávistí...

Jen cítila.

Že ho srazí. Že ho sejme. A zničí. Že ho vykouří z tý ulity plechu a laku, že ho vymlátí z duše na šrot. Že ho zabije.

Že toho zmrda zabije.

Natalie Kocab

DOMŮ

Román

I COULD LOOK INTO YOUR FACE FOR A THOUSAND YEARS...
AND NEVER START DYING.

Dedicated to the Beat Generation

Co řekli...

„Co přesně ti řekli?“

Strýc Patrik konečně prolomil ledy mlčení. Bylo delší než dlouhé a Linda by nejspíš už sama něco řekla.

„Že zahájí trestní řízení pro napadení.“ Patrik si otřel čelo, i když ho měl suché. Jeho nervozita se projevovala motoricky.

„Co ti hrozí?“

„Nevim.“

Patrik chtěl zareagovat, ale nechal to plavat. Nic, co by Linda nevěděla. Že má dvě děti, že je nemá kdo pohlídat, pokud dostane nepodmíněný trest, Simon chodí do práce a její máma je nespolehlivá. Že už je jí třicet, myslel, že s kravinama přestala před lety. A co si vůbec myslela? Napadnout auto baseballovou pálkou. To se dneska nosí? Proč toho řidiče jen neseřvala? Nekopla do auta? Proč otevřela vlastní kufr a došla k oktávce, aby do ní deset minut bušila? A proč si nebouchla třeba jen dvakrát, dobře třikrát? Proč musela drtit, dokud se přihlížející nevzpamatovali a nedošli ji zklidnit? Vždyť je žena, matka... no a tak dál. To vše samozřejmě věděla.

Linda vzala kluky s sebou na policejní stanici a nechala je tam sedět hodinu, než napsala Simonovi textovku. Okamžitě jí volal, co se stalo. Když pochopil, že nic, chvíli mlčel a procesoval, co se dozvěděl a co se chystal říct. Měl několik možností, jak k tomu přistoupit, a žádná nebyla pro Lindu nijak dobrá, položila tedy telefon.

Simon přijel dvacet minut nato. Aní se neviděli, Linda to odmítla. Seděla ve vyšetřovací místnosti. Spíš to byla jen hnusná místnost s ještě hnusnějšíma hnědýma záclonama a tlustýma poldama a přes sklo ve dveřích viděla Simona, jak bere kluky za ruku a velmi rozpačitě zdraví kolem procházející policisty. Pocítila starou emoci. Nevěděla přesně kterou. Mezi nimi se rozprostřela propast ještě zoufalejší než včera, a přece shodně cítili, že z policejní stanice zbyla jen iluze se dvěma reálnými doutnajícími centry. A ta o sobě věděla a věděla, co si druhý myslí, i když se oči nesetkaly. Jako když osamiš na bitevním poli, jedno, jak daleko od nepřítele jsi. Jsi tam a on taky. A ví to celá spálená zem.

Patrikovi, jedinému fungujícímu strýci, volala hodinu potom, co ji propustili z policejní stanice. Zprvu nechápal, co mu říká. Pak se mu chtělo smát a vzápětí se smát přestal. Hrdlo se stáhlo a krátce Lindu informoval, že přijede do patnácti minut.

„Jedu vyzvednout Lindu, má něco s autem. Hned se vrátím.“

Jeho dcera Annie zvedla hlavu od knihy a s otazníkem v očích se na něj podívala, pohled neopětoval. Poznala, že je zle. Patrik popadl bundu, klíče a peněženku a vyšel z bytu. Ani se nerozloučil s druhou dcerou Josefou, která právě vycházela z koupelny. Té stačil pohled na Annie a bylo jí to jasné.

„Linda.“

Patrikovo auto zastavilo v Rámové 23. Linda chtěla říct, jak ho má ráda a že se bojí. Patrik jí chtěl říct, že ji má rád a že se bojí. Řekli si „ahoj“ a Linda vystoupila z auta. Sledovala ho, jak mizí v ulici, a Patrik ji sledoval ve zpětném zrcátku.

Kolikrát ji ještě takhle uvidím? Kolikrát ji uvidím?

Málem přešel starou paní na přechodu. Prudce zabrzdil a vyslechl si pár zuřivých vět, kterým nerozuměl. Rozuměl jen tomu, že nechal Lindu, kterou měl za třetí dceru, samotnou na ulici před bytem, kterého se oba báli. Slíbil si, že jí zavolá za dvě hodiny. Že jí zavolá i zítra, že ji vezme na oběd a že bude čekat na den, kdy odejde od Simona. Slíbil si, že se o ni postará. Jako si sliboval pokaždé, když se bál.

Linda otevřela vchodové dveře. Ruce se jí trásly. Podle vůně poznala, že Simon vařil. Měla hlad. V hrnci bylo kuřecí cosi s rýží. Lžící vyjedla vše, co zbylo. Z obýváku slyšela běžet druhý díl Spidermana, kterého si kluci poslední dobou pořád pouštěli. Nakoukla tam. Oba seděli v pyžámkách na gauči a sdíleli mísu popcornu. Vrátila se do kuchyně a otevřela ledničku. Chtěla si nalít víno.

„Vykoupal jsem je.“

To dělal často. Tiše se zjevil ve dveřích a vyděsil Lindu, která blbě slyší.

„Děkuju.“

„Taky jsem uvařil,“ ukázal na hrnce, načež si všiml, že jsou prázdné.
„Ale to sis teda všimla, koukám.“

„Měla jsem hlad.“

Linda předstírala, že si bere plátek šunky, a opravdu ho snědla. Kdyby si před ním nalila víno, ač se to dalo v dané situaci více než pochopit, měl by řeči.

„Jen si to víno nalej. Stejně vím, že ho hledáš.“

Linda se na něj poprvé podívala. Byl nečitelný, což nikdy nedělalo dobrotu. Občas překvapil. Třeba jí to dneska nedá sežrat.

„Co sis myslela?“

Aha, tak ne.

„Nedokážu odpovědět.“

Simon si ji prohlížel déle, než bylo příjemné. Nic nebylo příjemné. Šachová tenze. Lze to uhrát a lze prohrát. Na celé čáře. A Linda byla unavená. Kdyby jen tak prošla kolem něj a lehla si do postele... třeba to projde. Nebo má dělat depresivní? Nepřítomnou? Má si víno nalít, nebo předstírat, že na něj zapomněla? Kdyby aspoň věděla, jak si stoupnout. Nejhorší na těchto situacích byla varianta, kdy nepoznala, jaká partie se zrovna hraje. Pro každou hru měla deset bojových schémat. Když neznala hru, neznala schéma a přešlapovala, nejdřív v hlavě, pak na zemi.

„Přestaň s těma nohama. Víš, jak to nesnáším!“ zařval.

Přestala se hýbat. Mohla by se pocitově vzdát, někdy to prolomí tenzi. Sedne si na židli a bude blbě čumět do stolu. Nebo může zkusit nasadit WTF face. Že je jí to u prdele. To občas eliminuje konflikt. Dneska to nedá, tušila.

„Co sis myslela, se ptám?“ Hlas nabral na intenzitě.

„Kluci jsou v obýváku.“ Reagovala rychle.

„Na to ti seru.“

„Auto je v pohodě. Nic mu není.“

„Ptal jsem se tě, co sis, kurva, myslela?!“

Co si, kurva, myslela?

Nakonec uspala kluky a šla do ložnice. Simon stál na balkónu a kouřil. Taky si s někým psal, což poznala podle světla telefonu. Jak bych reagovala, kdyby to byla holka? Vyhodila mu telefon? Praštila ho do obličeje?

Sbalila mu věci? Odjela k mámě? Nad tím dumala už dobrých sedm let. Žádná odpověď. Převlékla se do pyjama a vyčistila si zuby. Pleť nechala být tam, kde ji našla ráno, stejně potřebovala nebýt, zmizet ve snu, v REM a přestat mluvit, myslet, být matkou a ženou.

Ticho.

Ticho nastalo až druhého dne. Celou noc nespala. Převalovala se, koukala do stropu, do mobilu, pokoušela se přečíst pár článků na NYM, Vice a Buzzfeed, vedla si střídavě. Na lampičku s knihou byla moc unavená. Na spánek moc vypjatá. Až když na hodinách našla údaj o šesté hodině a třiceti minutách ranních, tělo polil jakýsi vyčerpaný klid. Byla moc unavená na širší emocionální výboje. Odvede kluky do školy a ještě si lehne. Kolem dvanácté se staví v divadle, udělá si pohodový den. Možná zavolá mámě, že bude s klukama spát u ní. Měli to tam rádi. Jejich nejlepší kamarád Otík bydlel ve vedlejším bytě, často u něj přespávali. Hráli hry, playstationy a vše, co jim Otíkova máma, známá výtvarnice Jana Součková, dovolila a nachystala. Napíše to Simonovi kolem jedenácté dopoledne, nenechá si to vymluvit. Stejně nemusela. Poslední dobou spal v obýváku. Nějak neřešil věci, které byla zvyklá, že řeší. To projde.

Že to „projde“, poznala v předsíni. Pomáhala klukům do kabátů, kontrolovala tkaničky, vázala si šálu, hledala čepice... a spatřila Simonův pohled. Byl plně oblečen a sledoval ji, jak sleduje kluky. Jeho pohled je obraz, na který nikdy nezapomene. Který věděla, že nikdy nezapomene, že si ho vybaví do smrti, kdykoliv jí to bude nepříjemné nebo příjemné. Že je jako razítko na duši, která se v ten moment odtrhla od jejích orgánů. Byla svobodná.

„Chceš si o tom promluvit, až se vrátím?“ zeptala se vzduchu, který ani nedošel k jeho uším. Byli jak dvě zploštělé bubliny. Kontakt trvale a navždy přerušen.

„Ne. To je prostě furt to samý,“ odpověděl Simon a Linda věděla, že dohráli. Hra právě skončila. Začalo nové utkání.

A jak tak na něj dlouho koukala, konečně uslyšela ticho. Které neslyšela mnoho let. A pokud ho někdy slyšela, byla na velmi... velmi jiném místě.

20. února 2018 odešla Linda Urbanová od svého manžela Simona.

Byla svobodná.

Vesna

„To si děláš prdel! Tys opustila Simona?“

„Jo.“

„A jak se cítíš?“

„Nijak.“

Linda prohledávala kapsy, aby našla krabičku cigaret. Vytáhla marlborku a zapálila si. Vesna taky. Byla v šoku. Stály před divadlem Synopse a kouřily. Kolem procházeli herci a produkční, byla pauza. Linda dorazila na zkoušku pozdě. Nikomu to nevadilo, nebyla stálým hostem. Razila teorii, že jakmile je text dopsán, patří režisérovi. A tím byla Vesna. Muzikantka, která vystudovala DAMU a s Lindou se znala od studentských let. Bez Simona ji neznala.

„Seš si jistá?“ Zeptala se na to samé, co hlodalo Lindu. S myšlenkou opustit svou přítelkyni koketovala Vesna už dlouho. Linda ji předběhla. Byla si jistá?

„Nevim. Už takhle dál nemůžu.“

„Bude to bolet, máte dvě děti. Ví to?“

„Ne.“

Linda jim to řekne, až se dohodnou na dalším postupu. Prozatím netušila, jak to vyřeší s bytem. Napsala Simonovi, že spí u mámy do konce týdne a ať začne řešit vlastní bydlení. Simon jí poslal emotikon – zdvižený prostředníček.

„Víš, co tě čeká?“ zeptala se po chvíli Vesna.

„Ne.“

Linda mávla na kamaráda fotografa Davida, který vcházel do divadla. Měli dohodnuté focení zkoušky.

„Single life. Budeš volná, ty vole. Můžeš šukat, s kým chceš.“

„Výborný.“

Naposledy Linda šukala... Jo! To byl ten kluk ze školy. Zapomněla jeho jméno. Dramaturg. Měl červený vlasy a někde v půlce akce mu řekla, že už dál nechce. Jedinej muž, krom Simona, se kterým spala. Žádná nevěra, šlo o jednu z delších pauz, které se Simonem měli. Tato se vztahovala

k jeho nenadálému odchodu (v souvislosti s jeho ultratrapnou team-buildingovou nevěrou, jak později zjistila). Čili výčitky nebyly namístě. Rozpačitost ano. Bude muset spát s cizími chlapý. Se spoustou chlapů... Kolik chlapů potrvá, než najde další vztah?

„Já bych taky šukala,“ zasnila se Vesna a típla cigáro. Vrátily se na zkoušku.

Hru Než usnem psala Linda dva měsíce. Dvanáct večerů ze dvou měsíců. Považovala to za dobrou práci. Jedna z těch her, při níž si do vlasů nevjela ani s dramaturgem, ani s režisérkou. To je známka dobré práce. Chvilí předtím dopsala román a byla tak rozepsaná, že jí bylo líto se odmlčet. Prsty běhaly po klávesnici dál a během několika placených hlídání vznikla hra o vyrovnávání se s absencí otcovské figury. Poslala to Vesně a ta to poslala do divadla Synopse, které záhy projevilo zájem hru produkovat. Tento den měli točit filmové sekvence, co se během představení budou promítat na plátno. Linda o nich věděla zběžně, dílem psychického stavu několika posledních měsíců se nezmohla na víc. Nebyla si ani jistá, že by poznala průšvih, kdyby hrozil. Plula po povrchu a plula tak i dnes, kdy si stejně málo uvědomovala, co napsala před několika hodinami Simonovi do SMS.

Chci to ukončit. Definitivně.

Citová investice – nulová. Možná tak probíhají vraždy, pomyslela si, dopad se nedá mentálně zachytit, jistě ne v danou chvíli. Cítila sice prázdno, které popsala Vesně, zároveň ale i blížící se nevyhnutelnou erupci apokalyptických rozměrů. Její psaná slova brzy nabudou konkrétních hmatatelných rozměrů, pod jejichž vahou se začne hroutit.

Ještě mám čas. Se na to vysrat.

„Pojď se mnou ven,“ lákala ji Vesna, zatímco obě na monitoru sledovaly scénu, ve které syn hlavní postavy konečně vejde na scénu jako duch. Komunikuje s herečkou skrze plátno, proto byla velmi důležitá synchronizace herců a plátna.

„Kam?“

„Do Spižírny.“

Spižirna byla pseudoumělecký klub s farmářskými produkty lihového i nelihového typu. Byla tak in, že lákala umělce a potenciální groupies všeho typu. Linda odpoledne zavolala mámě, zda by nemohla vyzvednout kluky ze školy a vzít je k Otíkovi. S jeho mámou Janou se domluvila na přespaní. Máma poskytla několik výstižných poznámek a nakonec souhlasila, protože měla máslo na hlavě. Máslo epických rozměrů. I tak se Linda cítila nejistě. Nebyla venku dlouho. A když jo, měla danou hodinu návratu. Nepamatovala situaci, kdy by se mohla vrátit domů... třeba zítra.

A nevysvětlovat.

Zkouška skončila v půl sedmé, Linda ještě zajela k Vesně domů. Vesna se chtěla převléknout.

„Bude to bomba inscenace,“ pištěla z toalety, zatímco si Linda zkoušela její náušnice.

Byt měla umělecký v pravém slova smyslu. Vše do sebe zapadalo, jako by se to náhodou potkalo před pár hodinami. Něco, co by Linda neuměla přivést k životu ani po týdnech přemýšlení. Vesnin byt byl koncepční chaos. Lindin byt byl zoufalým chaosem.

Ve Spižírně se onoho večera neudálo nic zajímavého. Byla středa. Sešla se tu část stálého osazenstva, studenti uměleckých škol, studenti škol okolo, kamarádi barmanů, jejich kamarádi a pár turistů. Nikdo se nepoprál, nepozvracel ani zajímavě nezhroutil. Zřejmě proběhlo nespočet podnětných i nepodnětných diskuzí, napsalo se hafo SMS, messengerů a whatsappů. Domluvil mnoho nových schůzek a odešlo do mnoha domovů. Jedna věc byla ale nová. Linda. Byla v baru, měla hlídání a byla single.

„Už nemusíš řešit, v kolik se vrátíš,“ houkla na ni Vesna, zatímco se snažila objednat u plného baru.

Linda se rozhlédla kolem, věděla, že nemá pravdu. Ráno jdou kluci do školy a máma bude jistě opět ponocovat nad nějakým textem, čili tázavým pohledům se nevyhne. Navíc bude muset uhrát to, že o nic nejde, že je naprosto normální, aby u ní spala a šla svobodně ven. Protože to se skoro nikdy nestalo.

Celá konverzace s Vesnou probíhala v jakési mlze. Vše, co řekla, vnímala Linda napůl. Stále se otáčela a koukala na vchod, čekala, že Simon

vejde a bude se ptát, co tu dělá. Nevěděla, kde je. Tušila, že sám doma nesí. Strídavě vypínala a zapínala telefon. Na záchod chodila častěji, než bylo nutné, a když se podívala do zrcadla, viděla holku bez make-upu, v oblečení, ve kterém spala. Kdy přesně ji přestalo zajímat, jak vypadá?

„Budeš se sebou muset něco dělat. Kdys byla u kadeřníka?“

„Tam nechodím,“ zašeptala Linda a upila vína.

Uznala, že má pravdu. „Tam venku“ je „teď a tady“ a je to na druhém břehu. Tam, kde je konkurence v podobě zajímavých tváří, těl i životních příběhů.

„Ani nevím, jestli někoho chci. Vlastně vím – nechci. Jsem single asi osm hodin. Ani nejsem single. Jsem vdaná.“

Vesna zakoulela očima a ukázala na stůl nalevo.

„Vidíš ty holky? S tou napravo jsem spala. Minulej tejden,“ spiklenecy na ni mrkla Vesna.

„A dobrý?“

„Vůbec mi nevoní, používá parfémy od Avonu.“

„To je blbý?“

„Mně musí holka vonět. Nesnáším levný parfémy, je to sajrajt. Když už cákat ftaláty do krve, tak ať jsou aspoň kurva drahý. Nebo nic. Navíc je zadaná, to vedle je její holka.“

„A ta to neví, předpokládám.“

„No neví, předpokládám. Nebo ještě dneska dostanu přes držku,“ stáčila doříc Vesna, než se křečovitě usmála a narovnala, protože se obě diskutované holky zvedly a zamířily k jejich stolu.

„Čau Vesno!“ pozdravila nevěrná z holek a přisedly si.

Vesnu své přítelkyni představila jako režisérku, s níž plánují novou inscenaci a byly „spolu minulý týden na té premiéře, jestli si pamatuješ“. A čtveřice se pustila do živého diskuzního panelu na téma divadlo a sex. Respektive sex a divadlo. Nebo spíše sex. Postupem času se ukázalo, že „nevědomá“ přítelkyně tak nevědomá asi nebude a že to patří k nepsané dohodě dvojice. „Budovat vztahy.“ Linda mluvila málo, zato náruživě poslouchala. Jak velké a otevřené svět to je! Jaké má asi hranice? Dvanáct let žila ve čtyřech zdech partnerského časoprostoru a ten vědomě neopustila. Ani nemohla. Nebylo to možné.

„Hele, John. Johne! Pojď sem, máme tu uvězněnou heteračku. Je svobodná asi osm hodin.“

John byl bratranec jedné z holek a rovněž heterosexuální. Do Spižírny zašel po koncertu, který měl nedaleko v jiném baru, a tak nějak vyšlo najevo, že asi ne vysloveně „nevědomě“.

„Hele, John je srdcař.“

Srdcař, který hledá lásku, a když zrovna nemůže, zpívá o ní. Touží po napojení a hlubším spojení a Linda vlastně ani neví, co jí Vesna říká, protože si ho prohlíží. Téměř jistě ho Vesna pozvala, aby se seznámili, vyhodnotila, že by dané „propojení“ Lindě pomohlo. A Linda soudila. Byl to přibližně třicetiletý srdcař s hranatým obličejem plným dominantních rysů. Hnědé vlasy umělecky rozčepýřené a v modré košili, roztrhaných šedých džínách a červených converskách jistě prochodil nějaký ten týden. Jeho chraplavý hlas značil náležitou barovou průpravu, a jakmile promluvil, bylo jasné, že intonovat umí. Mluvil jako básník.

„Tak já jdu domů,“ ukončila první single seanci Linda, když zhodnotila, že bylo dost.

Bylo půl jedné, půl milionu vypitých skleniček a půlkarton v plicích. Chystala se obléknout kabát, vpadnout do nedaleké falafelovny a zajít třeba ještě na jednu osamělou skleničku do Bluelightu. Stále dlela v jakémsi rauši neujasněnosti. Hodina o samotě by jí bodla. John nesouhlasil.

„Já tě doprovodím,“ promluvil básník.

Linda mu koukla do očí, nasadila pohled dravce, zhodnotila investice a zvedla bradu. Začala jednat.

Anděla

John byl první. První z těch, kteří měli přijít po odchodu od Simona. Měla ho ráda ze všech nejmně.

„Nechápu, co se ti na mně líbí. Jsem tlustá.“

Řekla mu po čtrnácti dnech nezřízeného šukání. Leželi v jeho pronajatém bytě a Linda si poprvé všimla, jak neukotvený je nejen on, ale i jeho nábytek. Měl matraci na zemi, skříň složenou z krabic od různých podivných hudebních nástrojů. Žil, aby nemusel bydlet, bydlel, aby kdykoliv mohl odejít a nic mu nechybělo. Byl nočním tvorem s nulovým výhledem na zem, po níž se stále plazila Linda nevědouc, co pořádně dělá.

„Nejsi tlustá. Já ti ukážu tlustou holku. Navíc jsem s jednou spal a ani ta mi nepřišla tlustá. Vidím dál.“

Kam přesně vidí, se Linda neodvážila zeptat. Musela by se smát. Posledních deset dní ji tento romantik atakoval písněmi, básněmi, kytkami a kytarou, na kterou vyhrával všelijaké hudební a vlastně dobré kreace. Ale pořád kreace. Už proběhla diskuze na téma „spojení“, „napojení“, „bytí“ a podobné sračky a čím víc Lindu zahrnoval zájmem, tím víc jí byl nepříjemný.

„Nechápu, co děláš. Nedáš mi pokoj,“ volala Vesně.

Volaly si každý den. Ona vyprávěla o dalším jeho propojení a Vesna vyprávěla o dalším svém průniku.

„Dyť ty nemáš penis, vole, jakěj průnik?“ smála se Linda.

„Jsem lesba ne? Pronikám ženským tělem,“ sekundovala Vesna a zasmlála se taky.

Nic, co Linda řekla, ji nedokázalo urazit. Linda byla nejvíc heterosexuální holka, co kdy poznala. A taky nejhezčí dramatik, se kterým dosud dělala. A umělci jsou pošuci, to je známá věc.

Vesna vyprávěla, jak ten večer, co se Linda poznala s Johnem, odešla s oběma „holkama“ domů a byly holky tři. A že to tak praktikovaly asi osm dní.

„Co se stalo ten devátej?“ ptala se Linda.

„Mě přestalo bavit,“ prskla do telefonu Vesna, protože jedla salát v Rybce.

Linda položila telefon. Byla v nedalekém Jerichu, ale moc líná informovat, že je poblíž. Musí se rovněž rozejít s Johnem. Sice už je tak zamilovaný, že to řekl i své bývalé a ta „souhlasila“, ale než to řekne mámě, je třeba zakročit. Byl k ní tak nekritický, až to bylo nepříjemné. Jako by jí stále připomínal, že je tlustá, stará a průměrná, když halasil, jak je krásná, zajímavá a nadaná. Tyhle týpky měla prokouknutý do morku kostí. Jsou zamilovaný do vlastní představy zamilování a nedaj se strhnout na zem. Akorát se ujistila, jak nenávidí nekritický zoufalce, pokud nemaj pravdu. K jeho představě měla daleko – aspoň deset kilo dolů, nověj chemické peelings, dodělat hru s Vesnou a domluvit novou ve Studiu Dva. Sračkáře nemůže.

„Chci se rozejít.“

„Vždyť spolu ani nechodíme,“ zakoktal John a oči se mu zalily.

To bylo ještě horší, nenáviděla brečící muže. Otrásla se odporem.

„Tak chci odejít.“

John na ni mlčky zíral. Stáli poblíž Malostranského náměstí a právě jí dal prsten, který pro ni nechal zhotovit. Požádal o něj svou kamarádku, známou designérku, a ta, když je před týdnem viděla spolu ve Mlejně, uznale souhlasila, protože jí Linda přišla jako dobrá partie.

„Je to hodná holka,“ řekla, když mu předávala špičkový kus šperkařství.

„Ten prsten jsem nechal udělat jen pro tebe.“

Linda skutečně nikdy neviděla hezčí a zajímavější prsten. Chvilí váhala, zda mu ho nevrátit, ale nechtěla být teatrální. Prsten si vezme, Johna ukončí.

„Čau, chci od tebe rozhovor,“ volala Anděla.

„Kdy?“

„Bukowski. Dneska.“

Dneska... Dneska měl děti Simon. Tři týdny od sebe a dohoda s ním byla celkem jednoduchá.

„Spíš s někým?“ ptal se jí v SMS.

„Ne.“

„Lžeš.“

Děti si bral dva dny v týdnu, někdy tři. Klukům to ještě neřekli. Linda vysvětlovala, že budou měsíc spát u babičky a občas jezdit domů za

tátou, protože táta musí mít klid na práci. Simon zase vysvětloval, že máma pořád chodí do divadla, a tak potřebuje hlídání. Klukům to bylo fuk. Chodili k Otíkovi, babičce, za tátou a všude byl playstation, mobil, nebo něčí comp. Od každého měli dovoleno vše, a tudíž stav jejich manželství bylo to poslední, co je mohlo zajímat. Hráli Roblox, a dokonce i nějaké zakázané hry, čehož si nevšiml ani táta, ani máma, a babka už vůbec ne, takže doufali, že to takto bude ještě nějaký čas, dokud nepřijde den finálního průseru, kdy se na všechno přijde.

„S kým spíš?“ chtěla vědět Anda.

Anděla Hožková. Právě sedly ke stolu v Bukowském a objednaly si pití.

„Ani s nikým,“ odpověděla Linda a ubrouskem utřela mokrý stůl.

„Paříš?“

Když to jde, chtělo se odpovědět Lindě. „Si piš,“ vylezlo z ní.

Anděla s ní schůzkovala kvůli rozhovoru, který měla dát do časopisu Proč ne?. Linda byla perspektivní divadelnice. Navíc hodně fun osoba, což o ní Anděla věděla z Facebooku. Taky věděla, že bude podobně v prdeli.

„Jsem rok single. A říkám ti, nikdy jsem neměla větší time of my life.“

Dělá si, co chce. Chodí na koncerty, akce, seznamuje se s lidma. Dokonce se seznámila s agentem CIA.

„Cože?!“

No prej jo, našla ho tady v Bukowském. Že je agent, jenom naznačil, spíš to byl well known hacker, co prej pracoval pro vládu. Podle fotky v mobilu Linda usoudila, že by pro nikoho jiného krom FSB ani pracovat nemohl. Byl to brýlatý nerd se záhadným pohledem a údajně velkým „nástrojem“. Lindu moc neuchvátil. CIA ok, ale ty brýle jsou na ni moc. Asi by s ním nespala.

Krom Johna nikdo další nebyl. Odehrálo se sice pár pamětihodných kaleb, ale Linda rozhodnotila, že je lepší se držet zpátky. Stále v rukou cítila Simonovo tělo a nikdo se mu nepřiblížil ani na kilometr. Líbat se za rohem hospody je trapný a chodit do kina ztrácí čas, radši bude sedět u baru a číst nebo vyhledávat zajímavé rozhovory. A těch přicházelo stále víc.

„Pche, já mám chlapa každý tejden. Když to počítám, když to nepočítám... tak radši ani nepočítám.“

Obě se zasmály a podívaly kolem. Bukowski byl prázdný.

„To je hodně týdnů,“ kalkulovala Linda. „Já to asi tak nemám, jsem zmatená. Trochu nevím.“

„Hele, neboj se ničeho, budu tvůj kouč.“

„Kouč single lifu?“

„Si piš, lepšího guru nenajdeš. Naučím tě zase žít. Budeš celá. Jdem na záchod.“

Na záchodě se Linda rozpadla jak pytel sraček. Anděl vytáhla pytlík koksu a vysypala dvě čáry na záchodové prkýnko. Koks neviděla Linda pěkných pár let. Zdálo se to jako infinitum. Nebýt Anděliny nálehavosti, upadla by do nervydrásajícího rozjímání nad svou a obecnou závislostí. Takhle, třicet vteřin nato, s nosem plným koksu, slyšela novinářku a budoucí nejlepší kamarádku pronést slova, která si bude pamatovat do konce svých dní.

„Ten rozvod mě málem zabil. Myslím, že mě zabil. Všechno, co se ti teď stane, ovlivní chod budoucích dní. Chtěla bych mít tenkrát někoho u sebe.“

„Budeš u mě?“ zaskřehotala Linda, strašně ji škrábalo v krku a cítila se jako wonderwoman.

„Budu vždycky u tebe.“

A tak se zrodilo přátelství, které si bude příští generace pamatovat, až bude sedět v Bukowském.

Tam, kde zašly Linda s Andou poprvé na záchod.

Následujících několik týdnů prožila Linda jako jeden velký večírek. Koučinku se ujala Anděla svědomitě. Rozhodla se Lindu seznámit s co největším počtem kamarádů, a jelikož Andělu znal v Praze v podstatě každý, kdo buď něco znamenal, nebo byl zajímavý, nebo ho měl velkého, byla to veskrze vyčerpávající práce.

Ve dnech, kdy Linda neměla kluky, což byla někdy i půlka týdne, se prakticky nechodilo spát. Útočilo se na jeden bar vedle druhého, navštěvovaly se kavárny, koncerty, eventy, módní přehlídky a vernisáže. Linda si neustále s někým třásla rukou, jména lítala kolem jak loupaný buráky a příběhů slyšela tolik, že s sebou začala nosit notýsek na poznámky. Správně tušila, že se nalézá v životním období, které jí otevírá

cestu k mnoha duším. Prachy neřešila, čerpala z toho, co jí dal Simon, nebo máma.

„Vůbec nechápu, že jsem si s lidma nepovídala. Jako bych je slyšela poprvé.“

Lidé jí vyprávěli o vlastních rozvodech, rozchodech, o láskách opětovaných a neopětovaných a takřka každý s ní zašel do prdele, kterou si prožil, aby ji nějak zpracoval a mohl Lindě ukázat a barvitě popsat. Vlastně okamžitě zjistila, že kdo skutečně poslouchá, skutečně uslyší. Přemýšlela, kde byla poslední roky a proč tak zuřivě vymýšlela příběhy do knih a na prkna, když se jí válely u nohou v každé ulici a na všech dlažbách Prahy jako levný holky. Konečně pochopila, proč tolik umělců trávilo život „tam venku“. Svět byl venku, vně její hlavy, stačilo se otevřít. Linda byla jako houba lačnicí po esenci života, a kdo tuto příležitost rozpoznal, bez váhání ji zamáznul svou stopou.

„Říkala jsem, že tě naučím žít.“

Anděla byla jednou nohou ještě v této WOW fázi, cítila, kolik každodenních i společenských vjemů Lindě chybí, a snažila se ji rozptýlit po všech stránkách. Z vlastní zkušenosti také věděla, že tato fáze skončí a celková rekonvalescence začne teprve tehdy. Nesmírně bolestivě a nebezpečně. Do té doby bylo třeba odvést Lindinu pozornost a prostřít kolem ní co nej hustší imaginární plachty, aby až poprvé spadne a nastane období pádů, se měla od čeho odrazit.

Anděla Hožková moc kamarádek s větším dítětem neměla. Ve dvaceti letech tato extravagantní a dlouho studující novinářka potkala na škole mladého vyučujícího, kandidáta na doktorát Kryštofa Hožka, a po několika „záchodových seancích“, umně psaných dopisech a tajných kabinetních návštěvách zjistila, že je těhotná. Podobně jako Linda byla mladá nejen občankou, ale i duchem.

„Psát se dá i s pupkem. Psát můžeš vždycky.“

Říkaly obě téměř ve stejný čas dvěma zděšeným klukům v Praze, a jak to myslely, tak i odžily. Andělin Lukáš vyrostl v nesmírně inteligentní, vnímavé dítě, které vykazovalo mnohem konzervativnější tendence v chování než oba rodiče dohromady. Anděla si Kryštofa Hožka vzala v sedmém měsíci těhotenství a jejich vztah pokračoval následujících deset let.

„Na sílu. Ve všem.“

V lásce, žárlivosti, majetnictví, oddanosti, manipulaci a paranoi. V obsesi. Lindě nemusela vysvětlovat jediné slovo. Simon s Kryštofem se sobě v mnoha bodech podobali a paradoxně nejen mentálně.

„Chlapi manipulátorskýho typu jsou většinou na jedno brdo. Žádný rambové ani dřevorubci, to jsou stejně všechno buzny. Tihle jsou dravci, kterých si nejdřív nevšímneš. V tom tkví jejich síla. Introverti. Temný romantici,“ hulákala Anděla. Stejně je nikdo neposlouchal.

„Menší, hubený klučičí typy,“ přitakala Linda.

Stály u baru v Café V lese a reagovaly tak na předešlou diskuzi jak a zda vůbec se dá poznat skrytý agresor na pohled.

„Sylvestr Stallone ti ji jen tak nenandá. Ani Van Damme. Představ si dostat do držky od Van Dammy, vole, to bys přeletěla obejvák a přistála v Arizoně.“

Linda se usmála. Lítat napříč obývánkem patřilo k nikterak výjimečným kratochvílím mnoha manželství, a to Anděolino nebylo jiné. Po vyčerpávajícím čase obývákového letání usoudila, že bude pro ni, Lukáše a její kosti výhodné, ba přímo nutné změnit stanoviště. Před rokem podala žádost o rozvod poté, co zjistila, že Kryštof nejen háže, ale i přistává na někom zcela jiném, než je Anděla. Našel si další studentku, napsal jí stejné dopisy a nyní čelil létajícím hrnkům a chladně zevlícím rozvodovým papírům.

Z prvotního šoku z osamění se Anděla dostávala nevázaným sexem a vztahovým simulátorem barového typu. To samé chtěla předat Lindě. Moc práce jí to nedalo.

Nejdřív se Linda seznámila s Robem. Zvukař a punkem načichlý Žižkovák. Zvučil pár kapel, které Linda neznala, a jediné, co si z následujícího sexu pamatovala, byl youtube v televizi, na které jí Rob asi sedm hodin (přibližně 23 minut) pouštěl zoufalý nahrávky s ještě zoufalejším videem. Taký měl suchou kůži, moc kouřil a u nohou se mu motal pes neurčitěho typu, zbarvení a charakteru.

„Takovej no name, jestli víš, jak to myslím.“

Anděla chápala, měla ho v mobilu kvůli dobrý trávě.

Pak tu byl Matyáš. U toho si Linda ani nevybavovala, co dělá. Byl kreativní cosi v něčem, co patřilo někam, z čehož vyplývalo, že měl prachy a mindrák. Něco v tom smyslu. Stále vymýšlel jakési koncepty, díky nimž zbohatne a otevře si vlastní label, a jediný důvod, proč to s ním Linda táhla, potažmo spala, byl ten, že vyhrála sázku, kdo ho dřív sbalí v holešovické Zebře. Měl ten den nejhezčí triko v baru. Následně s ním musela absolvovat několik děsně trapných večírků s málem umělci a v noci, po adekvátním pseudosexu, hledat Andělu v pozitivních útrobach pražské umělecké scény.

„Jak je to kreativní, zdrhej. Víš, že dneska umí bejt kreativní i pěna na kafi?“

Anděla tedy navrhla, aby změnily místo činu a zaměřily se na prostor s co nejméně kreativními lidmi.

Výsledek se jmenoval Anton. Anton byl nejhezčím studujícím a budoucím absolventem v dějinách nejen školy, ale lidství obecně. Prostě docela pěkně.

„Nikdy jsem neviděla tolik bizárů na metru čtverečním. Zkus jim říct něco matematického.“

Anděl splasila pozvánku na soukromou akci matfyzáků a outfit řešily asi dvě hodiny. Nakonec obě vyšly v modro-zeleném kombi a celý večer soutěžily v tom, kdo vymyslí a prodá nejdementnější matematickou teorii. Lindině ovíněnému monologu o Patlalově teorii soudružnosti se smál jen Anton a nakonec by se s ním vyspala i dvakrát... kdyby tak příšerně neběhal.

„Ráno mi vyběhl pro cigára, a jak jsem ho sledovala z jeho nuselského činžáku, docela hezkej byt mimochodem, Nuselák není jen pro jumpery, tak jsem viděla, že to nejde, ty vole. Hned jsem vypadla.“

Anděla se smála, z matfyz pohromy zamířila přímo do Elbow baru, kde splasila divadelního režiséra Julese, a teď se převalovala v jeho posteli na Vinohradech. Koketovala s myšlenkou vyslat ho rovněž na výběh, ale bylo jí moc blbě na to dojít k oknu.

Za zmínku nakonec, a nejvíc ze všech, stál Martin. S ním se seznámila Linda v Bluelightu. Zašla sama na jedno poté, co absorbovala poslední Simonův telefonický a SMS útok.

„Ses posrala, ne? To zas smažíš?! Váliš se po barech, jako by ti bylo devatenáct? Seš trapná, máš dvě děti, na který sereš. Já ti to spočítám, si nemysli, chci střídavou péči. S takovou šukatérkou vyrůstat nebudou, to ti povídám, najdi si právníka, tě upozorňuju, tě rozsekám na hadry, budeš cedit krev, ty krávo vyjebaná.“

Linda křečovitě svírala telefon a okousanými nehty škrábala skleněnou desku stolku v Duende. Původně se domluvili na dnešek, měla vyvednout kluky ze školy, ale volala Vesna, že je problém v divadle a potřebuje ji tam.

„Musím zajít za Vesnou.“

„Za tou buznou?!“

Linda věděla, že nemá cenu vyjednávat, položila mu telefon a napsala sedm SMS, kde vysvětlovala, že se snaží vydělat peníze, a pokud se představení vyvede, půjdou jí nějaké tantiémy. To byl cover. Ve skutečnosti doufala, že si představení všimne někdo důležitější než Vesna a uvede ji do divadla většího, než je Synopse na Kampě. Skutková a finanční situace tíživě nabývala na důležitosti každým dnem a Lindě bylo jasné, že společenské přepadávání s Anděl bude chtít finanční injekci ještě odjinud než od Simona. Ten jí posílal peníze bezpodmínečně nutné k pokrytí nákladů na kluky. Zatím ji finančně nevydíral, ale vzhledem k tomu, co prý slyšel od známého o Lindě, která se s ním octla na jednom večírku, se dalo čekat, že k tomuto kroku dojde. Brzy.

Martin byl záhadně upozaděný. Každou větu pronášel jakoby zpoza těžké clony, reálnou vzdálenost dvaceti centimetrů tak pomyslně natahoval na několik metrů, které Linda nepřekonala, ať pila, jak pila, ať říkala, co říkala. Bavili se o emigrantech, Rusku, o bývalých a porozchodových zážitcích a Martin jí toho řekl spoustu, aniž ji naplnil pocitem, že mu rozumí. Zřejmě to s ženami uměl roztomilým způsobem. Byla to vražedná kombinace vzhledem k tomu, že byl uznávaný architekt mladší generace. V Čechách se moc nezdržoval, jeho doménou byl eko development v kombinaci s neřízenou inklinací k expresivním uměleckým výpadům, a proto se jeho práce žádala hlavně v zahraničí. Linda se s ním dala do hovoru v momentě, kdy odcházela, a její odchod se tím protáhl do čtvrté ranní, kdy jí máma zavolala a nesmírně tvrdě

oznámila, aby okamžitě nasedla do taxíku a dojela domů, protože se Daniel vzbudil počůraný a pláče v kuchyni. Chce jít domů.

„Budeš situaci řešit. Ne zítra, ale dnes!“

Máma položila telefon a Linda chvíli zírala před sebe. Žaludek se jí sevřel. Její chvilková idyla o svobodě a nevázanosti právě došla do konce, stejně jako mámina trpělivost a Simonova překvapivá „shovívavost“. Poprvé cítila osten reality, vědomí, že se prudce otočila hra a nastavila nová pravidla. Jaká? To se dozví hned po příchodu domů k mámě. Bydlela u ní už přes měsíc a dneska to schytá. Škoda. Ze všech chlapů a lidí obecně – Martin se jí líbil nejvíc. Dokonce...

„Kdybys byl někdo jinej, oznámila bych ti, že budu mít sex. Tak moc by ses tomu divil, až by ti nic jinýho nezbývalo. Za historku by to stálo. To je jedinej klíč k sexualitě, co jsem objevila po rozchodu. Chceš-li s tím klukem spát, začni mluvit o sexu. To funguje vždy. U koho to nefunguje, tomu suše oznam, že se s ním vyspíš, a dál to nerozváděj. Jsi první, komu bych to neřekla. A to mě mrzí, protože musím odejít.“

Při odchodu si s Martinem slíbili, že si napíšíou. Věděla, že to není pravda. Spojení bylo přerušeno. Jednak se jí nechtělo věřit, že by ten trendy architekt měl skutečně zájem, když asi ani nemá děti a ona dvě, a jednak ji matčin telefonát katapultoval do míst, kde ještě nebyla.

Kde se bude muset poprvé postavit před zrcadlo.

A říct si...

Že se bude rozvádět.

Doma

„Volal Simon.“

„A tys to zvedla?“

„Napotřetí.“

Bylo ke čtvrté ranní. Linda cestou z Bluelightu vystřízlivěla. V hlavě si přehrávala všechny verze hovoru, který ji s matkou čeká, a nezbylo nic, na co by neměla odpověď. Tak jako věděla, že se matka nikdy neptá na věci, na které odpověď má. Umí se nejlépe strefovat do míst, kde slova došla.

Když tiše odemkla dveře, skoro se zasmála své bláhovosti. Matka seděla u stolu a kouřila, pochopitelně ji nenechá vyspat. Nevěnuje jí posledních pár hodin na to se sebrat a čelit zřejmě největší výzvě života. Cítila, že stojí na kolejích a má padesátiprocentní šanci, že ji vlak, co v dále zuřivě houká, sejme. Stejně jako v životě neměla ani v představách dobrou orientaci. Slyšela zvuky, a nevěděla odkud. Často cítila nebezpečí, a nedokázala říct jakého druhu.

„Ptal se, co s tebou je. Nic konkrétního, zřejmě zjišťoval situaci.“

„Myslíš, jak často jsem venku...“ opravila ji Linda a pomalu přišla ke stolu. Sedla na židli a přemýšlela, že si zapálí. Nemělo to cenu.

„Je to docela namístě, nemyslíš?“

Matka Lindy Urbanové se jmenovala Ester. Přátelé jí říkali Eta, Eťa, Esterka. Byla to dobře udržovaná šestapadesátnice s hutným a neposlušným blondatým hárem, které se stalo jakousi poznávací značkou v pár seriálech a starších filmech. S filmovou kariérou začala hned po DAMU, měla výrazný a typově zajímavý vzhled chladné intelektuálky, cosi na způsob Diane Keaton v raných filmech Woodyho Allena. V obličejí jí hrálo několik emočních barev, nikdy však nepostrádala příslib určitého morálního vzorce. Byla tvrdá, nekompromisní, tajemná a nedostupná. V základu pravdivá a spolehlivá. Adeptka na silně zkoušené hrdinky, matky, právničky, bojovnice. Což jí bylo k něčemu během asi prvních pěti filmů, pak to přestalo fungovat a dneska se uplatňovala akorát v různých důležitých rolích televizních seriálů. Filmu se, ač velmi nerada a s jistou hořkostí, vzdala dávno.

„Nebo ti přijde normální se takhle chovat, když máš malý děti?“

Lindu celý život nejvíc zaráželo, jak málo se máma podobá svému hereckému typu. Tvrdá a nekompromisní, to by sedělo. Pravdivá a spolehlivá o fous méně. To jednoduše nebyla pravda. Za Lindu to bylo „vypočítavá, odsuzující a sobecká“. Nemilosrdná. To je to slovo. Vlastně chápala, čím celý život uchvacovala desítky a desítky mužů. Pocitem bezvýchodné fatality.

„Mám jít za Danielelem?“

„Ne, už spí. Něco se mu zdálo.“

„Už nebudu tak chodit ven.“

Lindě se ulevilo, morální kocovina se zdála o kus dál.

„Nebudeš. Ty nebudeš chodit vůbec ven. Dokud nezačneš něco dělat se svým životem.“

Linda si prohlížela ženu, která jí dala život, a pátrala po náznacích skrytého tepla, čehokoliv, co by jí usnadnilo spolknout slova, která se jí pověsila a houpala v hlavě jak zaseklý gramofon. Matka típla cigaretu a napila se něčeho, co připomínalo teplý grog.

„Tys byla vzhůru celou dobu?“

„Jo, dostala jsem nabídku. Zvažuju to.“

Jakou nabídku se Linda nedozví, musí si nejprve vypošlechnout strašně originální apel na život.

„Podívej, já chápu, že to je v podstatě chvíle. A že si kluci úplně nevšimli, ale to je pasé. Ví víc, než myslíš. Dnes se mě David ptal, zda se ještě vrátíte domů, a Dan o tom nechce ani mluvit, pak se počůrá v noci. Večer byli u Otíka, ale musela jsem je vyzvednout, i když bylo domluveno, že tam budou spát. Potřebuju pracovat. Nedali si říct. Chtěli být tady a počkat, až přijdeš. Což, jak obě víme, není úplně reálná představa.“

Je zajímavé, jak ultimátní tón matka nasadila, pomyslela si Linda. Že se poslední měsíc a půl nechovala vzorově, to věděla. Ale co předešlých deset let? Kdy byla naposled venku, aby nikdo neřešil, v kolik se vrátí?

„Jestli chytneš slinu jak za starých časů, čekej veliký problémy.“

A za toto ji nenáviděla nejvíc. Matka vždycky věděla, co si myslí. I co si myslet nechce. Byla jako energetický scanner, který člověka uvrhne v zoufalou klaustrofobní situaci. A nebylo úniku.

„Co navrhuješ?“ zeptala se Linda, nalila si vodu z lahve a napila se. Jako pít písek. Bezpředmětná zdržovací taktika.

„Vrať se domů. Ať Simon odejde. Najdi si právníka, možná někoho popotám, a především – najdi si práci. Čeká tě toho hodně a prakticky nic z toho není nijak hezká vyhlídka. Budeš bojovat o peníze, budeš unavená, na všechno sama a budeš mít deprese. To potrvá nějakou dobu, dokud se běh věcí nezklidní. Jak rozvod zvládneš, je na tobě, Simon na tom bude mít podíl, ale finální zpráva je na tobě. A dobře ti radím. Neplýtvěj energií na chlapech ani v barech. Protože tě nic z toho nepřipraví na důvod, proč v nich pak všichni končej.“

Lindě její slova málem imponovala. Málem by jim uvěřila.

„Co čteš?“

„Můj báječný rozvod.“

„Myslíš tu hru?“

„Jistě.“

To si mohla Linda myslet. Zatímco si matka zapalovala cigaretu, podívala se, jak jí na to téměř skočila. Můj báječný rozvod. No jistě, čte si rozvodové repliky. Proto to dává smysl. Smysl byl v jejím případě věc nejasného původu. Máma nikdy pořádnou práci neměla. Dvakrát se nechala živit svými movitými manželi a práci se po zbytek času věnovala všelijak, rozhodně ne v plném nasazení. V barech svého času prakticky žila a v depresích by trávila většinu života, jen kdyby si Linda byla jistá tím, do jaké míry byly opravdové.

„Ty máš vždycky na všechno průpovídky. V závislosti na textu, na kterém se zrovna chystáš.“

Podívaly se na sebe. Poprvé od příchodu Lindy a pocitově poprvé, co se k matce na čas přestěhovala. Obě si naráz uvědomily, že dokázaly žít v jednom bytě měsíc, aniž by tu druhou prakticky vzaly na vědomí. Jak je tohle možné?

Matce začalo cukat levé oko, dle toho Linda poznala, že citelně zasáhla. Chvilkový pocit vítězství.

„Zítra odejdu. Jdeme domů.“

Měla na jazyku mnoho dalších vět, žádnou nevyslovila. Tak ti děkuji / Už sem nepříjdu / Nechápu, co ti vadí / Proč ti mě není líto / Jsi tak chladná, že je to k smíchu / Taký tady nemusíme bejt / Nemusíme se s tebou bavit vůbec... a tak dál. Nic nemělo cenu, jako ta nezapálená cigareta. Linda cítila v zádech botu.

„Říká se spadnout na dno. Člověk si lehce představí, že se odrazí, protože níž se jít nedá. Ale to se pleteš, holčičko, po dně pekla se chodí. Dlouho, léta.“

Co Linda Urbanová nevěděla, bylo, jak moc je v životě Ester přítomna. Od malička s ní bylo těžké porízení, příliš se podobala otci, s nímž Ester nenašla řeč ani po pěti letech. Základem jejich charakterů byl odpor, vnější i vnitřní. Chyb udělala Ester spoustu, vlastně by se na prstech jedné ruky dala spočítat spíš dobrá rozhodnutí v rámci výchovy. Linda byla důvodem, proč nechtěla další dítě, což dcera často a ráda připomínala. Ester nezvládala děti a další by bylo neúnosné, což vedlo ke dvěma potratům. Především Lindě nedocházelo, že se Ester bála mít další dítě, protože by ho nemusela mít tak ráda. A Linda by byla víc než překvapená, kdyby věděla, proč si Ester čte Můj báječný rozvod. Její aktuální situaci matka předvíдалa dobré čtyři roky. Zнала její temnotu. A věděla, že až přijde čas, bude to boj s větrnými mlýny.

Nic z toho, co jí právě řekla, v textu neměla. A nabídku téhle role zvažovala z jednoho důvodu. Chtěla být dceři tematicky blíž. Chtěla s ní na to konto vést hovory, které by ji přiměly zhodnotit situaci se Simonem. Že je čas jít, nebo lépe řečeno – utéct. Protože když to neudělá... už s ní možná žádné další hovory... nikdy nepovede.